

Socialdepartementet

103 33 Stockholm

REMISSVAR (SOU 2020:6)

En begriplig och trygg sjukförsäkring med plats för rehabilitering

Förslagen i sammandrag

Utredningen har haft i uppdrag att analysera tillämpningen av begreppet normalt förekommande arbete i sjukförsäkringen. Med utgångspunkt från de problem utredningen har identifierat, lämnas följande lagändringsförslag i delbetänkandet:

Förslag i sammandrag:

1. Bedömningen av arbetsförmågan efter dag 180 ska göras mot *angivet* normalt förekommande arbete. Det *angivna* arbetet ska avse en yrkesgrupp enligt SSYK.
2. Försäkringskassan bör få ett mer omfattande utredningsansvar, när ställning ska tas om individen har arbetsförmåga mot normalt förekommande arbeten.
3. Äldre försäkrade (enligt riktåldern för ålderspension) ska alltid få sin arbetsförmåga bedömd mot arbete hos arbetsgivaren.
4. Begreppet "oskäligt" är kvar men "särskilda skäl" tas bort och undantagen utvidgas till:
 - Om övervägande skäl talar för en återgång i arbete hos arbetsgivaren senast dag 365 i sjukperioden
 - Om hög grad av sannolikhet talar för återgång i arbete hos arbetsgivaren kan undantaget utsträckas till som längst dag 550
 - Bedömningen ska göras på samma sätt oberoende av diagnos (där till exempel psykiatriska diagnoser kan godtas)
5. Vid bedömning av rätten till rehabiliteringsersättning ska arbetsförmågan inte bedömas mot *angivet* normalt förekommande arbete.

Dessutom föreslås att begreppet arbetslivsinriktad rehabilitering förtydligas och att ett särskilt stöd vid beslut om omställning införs.

Sammanfattning av yttrandet

Saco har beretts möjlighet att yttra sig över delbetänkande ”En begriplig och trygg sjukförsäkring med plats för rehabilitering”.

Sammantaget anser Saco att utredningens förslag kommer att förbättra den nuvarande tillämpning av sjukförsäkringen i flera viktiga avseenden och väsentligen göra försäkringen mer transparent, förståelig och rättssäker. **Saco tillstyrker förslagen i sin helhet.**

Sacos ställningstagande

Saco har under många år lyft frågan om det orimliga i att Försäkringskassan nekar personer inom akademiska bristyrken (exempelvis lärare, läkare och socionomer) sjukpenning med hänvisning till omställning till ett normalt förekommande arbete på arbetsmarknaden, i ett läge när det finns en plan för återgång i arbete. Att i högre grad ge sjukskrivna möjlighet att komma tillbaka till sina ordinarie arbetsgivare har stora vinster för både individ och samhälle. Saco menar att prövningen mot ett normalt förekommande arbete idag sker för tidigt i sjukfallet och att det för många sjukskrivna dessutom skulle vara bättre för tillfrisknandet att återgå till sin ordinarie arbetsgivare. En trygg och välkänd miljö kan i vissa fall till och med vara avgörande för återhämtningen. Efter en viss tid av sjukskrivning är det rimligt att kräva att individen ställer om till en ny arbetsgivare, men det ska inte ske när det är onödigt eller orimligt.

Att vid sjukdom få avslag på sjukpenning vid dag 180 och bli hänvisad till ett fiktivt icke angivet arbete är ovärdigt och fullständigt orimligt. En konkretisering är därför nödvändig och har dessutom flera fördelar. Dels blir det möjligt att förstå Försäkringskassans beslut för den försäkrade, dels kommer det att krävas ett mer omfattande utredningsarbete av Försäkringskassan för att de ska kunna göra ett sådant ställningstagande på ett väl avvägt sätt. Att tydligt redovisa grunderna för beslutet för den försäkrade med ett angivet normalt förekommande arbete kommer att bidra till en ökad rättssäkerhet, och göra det möjligt att överpröva beslutet om det trots allt har skett på felaktiga grunder.

Möjlighet till rehabilitering kan ibland vara en nödvändig förutsättning för att kunna återgå i arbete hos ordinarie arbetsgivare. Det är arbetsgivaren som bär rehabiliteringsansvaret. Men det är Försäkringskassan som tillsammans med den försäkrade ska kartlägga behovet, vilket sker mer sällan idag. Försäkringskassan tar heller inte initiativ till rehabilitering om den försäkrade inte kan förväntas återgå i arbete senast dag 180. Att lagreglerna har en hämmande effekt på Försäkringskassans tillämpning är tydligt. En lagändring är därför nödvändig för att få till stånd en förändring som gör att fler kan rehabiliteras tillbaka till sin ordinarie arbetsgivare.

Utredningen lämnar flera viktiga förslag som sammantaget förstärker sjukförsäkringen uppgift som trygghetsförsäkring och därigenom gör den mer begriplig och rättssäker.

Kommentarer på utredningens förslag

(12.2) Bedömningen efter 180 dagar ska göras mot sådant *angivet* arbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden

Utredningen föreslår att bestämmelsen om att vid dag 180 i sjukfallet bli bedömd mot normalt förekommande arbete ändras så att förmågan att försörja sig själv bedöms mot *angivet* normalt förekommande arbete. Med *angivet* normalt förekommande arbete avses arbeten som ingår i en yrkesgrupp enligt SSYK.

I förarbetena till nuvarande lagstiftning framgår att bedömningen av arbetsförmågan vid dag 180 i rehabiliteringskedjan inte ska göras mot konkreta arbeten i den meningen att arbetet rent faktiskt måste finnas tillgängligt för den försäkrade (prop. 1996/97:28 s. 18). Det rör sig därmed om en abstrakt eller hypotetisk prövning av hur sjukdomen påverkar den försäkrades förmåga att försörja sig själv genom arbete.

Om Försäkringskassan gör bedömningen att individen har en arbetsförmåga i ett arbete som är normalt förekommande på arbetsmarknaden så upphör rätten till sjukpenning för individen vid dag 180. Krav på omställning efter en viss tid av sjukdom är rimligt, men blir i många fall problematisk med nuvarande lagstiftning och tillämpning eftersom Försäkringskassan enligt förarbetena till lagstiftningen inte behöver konkretisera i vilket yrke en försäkrad bedöms ha arbetsförmåga. Det gör att Försäkringskassans beslut ofta blir svårt att förstå, och dessutom svårt att överklaga, eftersom det är närmast omöjligt att visa att arbetsförmågan saknas när det inte finns ett specifikt yrke att relatera till. Detta är ett förhållande som måste betraktas som orimligt.

Utredningen menar att begreppets konstruktion och avgränsning mot arbetslöshetsförsäkringen innebär att "normalt förekommande arbete" aldrig fullt ut kan beskriva en faktisk arbetsmarknad. Om bedömningen skulle bli för konkret, så skulle det kunna få som resultat att sjukförsäkringen också kompenserar för svårigheter att få arbete. Det skulle i så fall strida mot grundsyftet med sjukförsäkringen som är att kompensera för inkomstbortfall vid sjukdom. Inkomstbortfall på grund av arbetsmarknadsskäl ska i första hand kompenseras för med hjälp av arbetslöshetsförsäkringen.

Saco anser givetvis att det är fullt rimligt att olika försäkringar har olika grundsyften, men är tveksam till det beskrivna förhållningssättet, som i

så fall innebär att de två försäkringarna aldrig kan foga i varandra. Att de två försäkringarna i möjligaste mån ska foga i varandra är i själva verket nödvändigt eftersom det är meningen att sjuka ska överföras från sjukförsäkringen till arbetslöshetsförsäkringen när Försäkringskassan har gjort bedömningen att den försäkrade har en arbetsförmåga i ett normalt förekommande arbete som kräver ingen eller ringa anpassning. Annars är risken stor att den försäkrade blir helt utan ersättning, trots att den försäkrade fortfarande är sjuk.

Att det finns risk att Försäkringskassans tillämpning av sjukförsäkringen förskjuts till att även kompensera för svårigheter att få arbete kan inte vara ett argument för att dölja innehållet i Försäkringskassans bedömning av individens arbetsförmåga i förhållande till normalt förekommande arbete. Sjukförsäkringen måste ju vara utformad för individens trygghet och då måste det också vara möjligt att förstå och överpröva Försäkringskassans beslut. Utredningens förslag om ett *angivet* normalt förekommande arbete förbättrar därför väsentligen den försäkrades förutsättningar att bättre förstå beslutet när ansökan om sjukpenning avslås.

Men problemet med begreppet normalt förekommande arbete består av två delar. Det första delen handlar om hur lagtexten är utformad och att inget konkret arbete behöver anges på det sätt som beskrevs ovan. Den andra delen handlar om hur Försäkringskassan tolkar och väljer att tillämpa de lagregler och förarbeten som finns.

Vad som avses med normalt förekommande arbete har bedömts i praxis (RÅ 2008 ref 15). Där framgår att det ska vara ett vanligt arbete på arbetsmarknaden där en försäkrads arbetsförmåga kan tas tillvara i full eller närmast full omfattning. Ett sådant arbete innebär krav på normal prestation, där ringa eller ingen anpassning utifrån den försäkrades funktionsnedsättningar eller medicinska besvär kan förväntas.

Domen innebär att arbeten med mer än marginell anpassning på grund av den försäkrades sjukdomsbesvär eller funktionsnedsättning *inte* kan anses vara normalt förekommande. Men huruvida den försäkrade faktiskt kan få ett sådant arbete ska inte inverka på bedömningen (prop. 1996/97:28 och RÅ 2012 ref. 22 1 och II) eftersom det ligger utanför sjukförsäkringen syfte.

Lagstiftningens nuvarande utformning och tidigare praxis innebär också att prövningen av den försäkrades arbetsförmåga ska vara verklighetsförankrad. Bedömningen måste ta hänsyn till förhållanden på arbetsmarknaden i stort och anpassas efter hur arbetsmarknaden förändras över tid. Försäkringskassan bör därmed vid sin prövning

beakta bedömningar av personens arbetsförmåga som gjorts av Arbetsförmedlingen, vilket är något som sällan sker idag.

Trots ovan angivna praxis anser Försäkringskassan att varken lagtext, förarbeten eller praxis ger någon tydlig vägledning om vilka arbeten som kan bedömas vara normalt förekommande på arbetsmarknaden. Om förståelsen för Försäkringskassans beslut ska öka bland de försäkrade behöver detta begrepp förtydligas. Det är uppenbart att Lagstiftaren måste bli tydligare med vad som avses, i förarbeten och författningskommentarer för att på så sätt hjälpa Försäkringskassan när de ska ta ställning till hur lagen ska tillämpas. Om en förändrad lag leder till oförändrad tillämpning hos Försäkringskassan blir lagändringen överflödig.

Utredningen drar slutsatsen att det är mycket svårt att uppfylla kraven enligt gällande praxis om konkreta arbeten eller grupper av arbeten inte behöver pekas ut. Utredningen landar därför i slutsatsen att det är nödvändigt med en lagändring, som innebär ett krav på att en yrkesgrupp ska anges. **Saco tillstyrker förslaget.** Men vill också understryka betydelsen av att propositionen som ska leda fram till lagändringen blir väl utformad så att Försäkringskassan bättre kan vägledas till en bra och önskvärd tillämpning av lagen.

(12.3) Ärendena måste utredas mer

Utredningen föreslår att Försäkringskassan ska ta ställning till om det finns normalt förekommande arbeten i vilka den försäkrade kan nyttja sin kvarvarande arbetsförmåga och möta kraven på normal arbetsprestation utan eller med endast ringa anpassning av arbetsuppgifterna. För att möjliggöra detta ställningstagande krävs att ärendena hos Försäkringskassan utreds i större utsträckning.

Saco tillstyrker behovet av att Försäkringskassan lägger mer resurser på sina utredningar som ska ligga som grund för beslutet om rätt till sjukpenning. Speciellt i ljuset av att utredningen visar att det finns stora brister i Försäkringskassans utredningar av om den försäkrade har arbetsförmåga i ett normalt förekommande arbete. I många fall baseras Försäkringskassans beslut enbart på den försäkrades sjukintyg. Problemet med det är att de krav på information som Försäkringskassan ställer på sjukintyget har en svag koppling till sjukvårdens förutsättningar att tillhandahålla sådan information. Regelmässigt ställs krav på tester och observationer som inte är möjliga att genomföra under den tid som står till förfogande vid ett normalt läkarbesök på en vårdcentral. Läkarna saknar även tid att beskriva alla de tänkbara aktivitetsbegränsningar som kan tänkas följa av ett visst sjukdomstillstånd.

Ett avgörande problem idag är att läkarna inte vet vad arbetsförmågan ska prövas mot, när det ska ske mot ett normalt förekommande arbete, som inte är specificerat. Ofta vet inte ens läkaren var i rehabiliteringskedjan individen befinner sig. Utredningens förslag kommer därför att medföra att Försäkringskassan vid komplettering av läkarintyget kommer att kunna efterfråga mer exakt information om aktivitetsförmåga i den yrkesgrupp som Försäkringskassan överväger att det finns arbetsförmåga i. En läkare kommer därmed att ha enklare att förstå vilka uppgifter som efterfrågas.

Om Försäkringskassan ska göra ett ställningstagande om ett angivet normalt förekommande arbete så kräver det helt enkelt en mer omfattande utredning. Försäkringskassans avväganden som leder fram till ett beslut måste vara väl underbyggda eftersom HFD har slagit fast att prövningen ska vara verklighetsförankrad. **Saco tillstyrker förslaget.**

(12.4) Äldre försäkrade ska alltid få sin arbetsförmåga bedömd mot arbete hos arbetsgivaren

Utredningen föreslår att en försäkrad som har uppnått den ålder då man tidigast kan ta ut inkomstgrundad ålderspension, vilket idag är vid 62 års ålder, ska få sin arbetsförmåga bedömd mot arbete hos ordinarie arbetsgivare oavsett hur länge arbetsförmågan varit nedsatt. Detta ska gälla fram till den dag då den försäkrade som tidigast kan ta ut garantipension.

Saco anser att sjukförsäkringen behöver ta individuella hänsyn i större utsträckning än vad som sker idag. Arbetsförmågeutredningen (SOU 2009:89) talade till exempel om att individen är "försäkrad i befintligt skick". Genom bedömningen av medicinska förutsättningar för arbete, fastställs idag kopplingen till sjukdom för att ersättning ska utgå vid prövningen mot normalt förekommande arbete. Men därutöver krävs också ett svar på frågan om det i det enskilda fallet är rimligt att individen ställer om till ett normalt förekommande arbete. Arbetsförmågeutredningen konstaterar exempelvis: *att någon hänsyn tas till vem man faktiskt är och var i livet man befinner sig är en viktig del av försäkringens grundidé.* Detta är ett påstående som Saco ställer sig bakom, speciellt i ljuset av att direktiven (Dir. 2018:26) till utredningen tänker sig en trygg sjukförsäkring med människan i centrum.

Även om sjukförsäkringen i första hand är en försäkring för inkomstbortfall vid sjukdom så är den också en trygghetsförsäkring. Lagstiftningen ska därför inte avsiktligt skapa orimliga situationer för den försäkrade. Det är därför rimligt att vissa hänsyn utöver medicinska

skäl tas, och att individens omställningsförmåga också beaktas. **Saco tillstyrker därför förslaget.**

(12.5) Inför ett nytt beviskrav, övervägande skäl, för att skjuta upp prövningen mot ett normalt förekommande arbete efter dag 180

Utredningen föreslår att bedömningen av arbetsförmågan mot *angivet* normalt förekommande arbete, efter dag 180 ska kunna skjutas upp om det finns *övervägande skäl* som talar för att den försäkrade kommer att återgå i arbete hos arbetsgivaren senast dag 365.

Enligt dagens regelverk ska särskilda skäl gälla om det är *stor sannolikhet* att den försäkrade kommer att återgå i arbete. Det har i praktiken visat sig svårt att på ett övertygande sätt visa att sannolikheten är stor för återgång i arbete eftersom beviskravet är högt ställt. Detta visade utredningen tydligt i det tidigare delbetänkandet (SOU 2019:2) som analyserade vad som ska ha betydelse vid bedömningen av vad som är särskilda skäl, där deras slutsats vägledes av en dom från HFD.

Exempelvis krävs det att det enligt vetenskap och beprövad erfarenhet med stor sannolikhet är så att en operation leder till att arbetsförmågan helt återställs. Särskilda skäl kan även föreligga om det med hänvisning till det försäkringsmedicinska beslutsstödet kan antas att den försäkrade kan återgå i arbete inom viss tid.

Det ska med tydlighet framgå av det medicinska underlaget att det finns en välgrundad anledning att anta att den försäkrade kan återgå i arbete hos arbetsgivaren och en tidplan för när så förväntas kunna ske. Dessutom kan särskilda skäl enbart användas vid tydliga diagnoser och kan tillämpas fram till dag 365. I ljuset av att det just är diffusa (symptombaserade) diagnoser kopplad till psykisk ohälsa som är den enskilt största diagnosgruppen idag så är den tillämpningen speciellt problematiskt.

Saco menar att det finns stora fördelar för individen så väl som samhället om individen ges större möjlighet att återgå i ordinarie arbete. Detta blir speciellt tydligt när individen arbetar i ett bristyrke inom till exempel vården där kompetensförsörjningsproblemet just nu är stort. Att i ett sådant läge ställa krav på omställning när det finns en plan för återgång i arbete och rehabilitering pågår är förstas onödigt och orimligt.

Sjukförsäkringen bör inte ställa krav på omställning när sådan inte är möjlig eller när sådan inte är nödvändig. De uttryckliga undantagsregler som utredningen föreslår tar sikte på detta sistnämnda förhållande. En grundtanke bakom införandet av rehabiliteringskedjan var att tydliga

krav på omställning skulle införas i sjukförsäkringen. Rehabiliteringskedjan är därför mycket strikt och saknar idag relevanta undantag för att fånga upp de situationer där en omställning inte är nödvändig.

Saco får ofta rapporter om att ansökan om fortsatt sjukpenning avslås trots att rehabilitering pågår och det finns en plan för återgång i arbete. Det är heller inte ovanligt att avslaget kommer när en begränsad tid av upptrappning av arbetstiden kvarstår. Ofta saknas det bärande skäl för att ställa krav på omställning i situationer när en försäkrad inom en snar tid kommer att återgå i sitt ordinarie arbete.

Försäkringskassans egna granskningar visar också att många som nekas sjukpenning återgår i sitt ordinarie arbete. Detta sker dock först efter en period av minskad ersättning. Den försäkrade får istället finansiera sitt eget sjukfall och det förefaller både onödigt och orimligt att tvingas ställa om i en situation då både den försäkrade och dennes arbetsgivare är övertygade om att en återgång kan ske. Saco menar därför att prövningen mot ett normalt förekommande arbete idag sker för tidigt i sjukfallet och att det för många försäkrade dessutom skulle vara bättre för tillfrisknandet att kunna återgå till sin ordinarie arbetsgivare. **Saco tillstyrker förslaget.**

(12.6) Gör det möjligt att skjuta upp prövningen mot ett normalt förekommande arbete efter dag 365

Utredningen föreslår att bedömningen av arbetsförmågan mot angivet normalt förekommande arbete efter dag 365 ska kunna skjutas upp om hög grad av sannolikhet talar för att den försäkrade kommer att återgå i arbete hos arbetsgivaren senast dag 550.

Saco anser att det finns mycket att vinna om individen i högre grad bereds möjligheter att återgå till den ordinarie arbetsgivaren om så är möjligt. Omställning bör inte ske om det kan betraktas som orimligt, men heller inte om det är onödigt.

I ljuset av att psykisk ohälsa ökar, och att det är de psykiatriska diagnoserna som står för en allt större del av de pågående sjukfallen och att dessa i många fall kan bli långa, bör det finnas möjlighet att skjuta upp omställning till normalt förekommande arbete även efter dag 365. Detta blir speciellt relevant om det finns en plan för återgång i arbete och rehabiliteringsinsatser pågår. **Saco tillstyrker förslaget.**

(12.7) Arbetsförmågan ska inte bedömas mot angivet normalt förekommande arbete vid bedömning av rätt till rehabiliteringsersättning

Det är arbetsgivaren som har rehabiliteringsansvaret, men det är Försäkringskassan som tillsammans med den försäkrade ska kartlägga behov av rehabilitering. Detta är ett ställningstagande som är viktigt för att handläggaren ska kunna bedöma individens behov av stöd för återgång i arbete. Den här kartläggningen sker vanligen inom ramen för ett avstämningsmöte. Antalet avstämningsmöten har minskat kraftigt under senare tid, vilket har medfört att Försäkringskassan i allt mindre grad tar ställning till den försäkrades rehabiliteringsbehov. Därför beviljas också väldigt sällan rehabiliteringsersättning. En grundläggande tanke med rehabiliteringsersättning är att det är en ersättningsform som ska möjliggöra för den försäkrade att delta i arbetslivsinriktad rehabilitering.

Utredningen konstaterar att Försäkringskassan regelmässigt inte tar initiativ till arbetslivsinriktad rehabilitering om den försäkrade förväntas ha förmåga att försörja sig i normalt förekommande arbete från och med dag 181 och den försäkrade inte kan förväntas återgå i arbete senast dag 180. Detta är en tillämpning som också stöds av Försäkringskassans vägledning, där det framgår att handläggarna ska vara restriktiva med att ta initiativ till arbetslivsinriktad rehabilitering. Utredningen konstaterar därför att lag och tillämpning hämmar Försäkringskassans att initiera åtgärder för återgång i arbete och beviljande av rehabiliteringspenning. Detta är en slutsats som Saco ställer sig bakom. Att rehabiliteringspenning idag inte kan beviljas över dag 180, måste därför förändras. **Saco tillstyrker förslaget.**

(12.8) Förtydliga begreppet arbetslivsinriktad rehabilitering

Utredningen föreslår att regeringen bör överväga ett förtydligande av begreppet arbetslivsinriktad rehabilitering eller på annat sätt åtgärda så att fler försäkrade ges möjligheten att delta i arbetslivsinriktad rehabilitering med rehabiliteringsersättning.

Det finns många olika former av rehabilitering en individ kan genomgå för att återfå sin arbetsförmåga. Det kan till exempel handla om fysisk rehabilitering, medicinsk rehabilitering, psykisk rehabilitering, social rehabilitering eller arbetslivsinriktad rehabilitering.

Den form av rehabilitering som ger rätt till rehabiliteringsersättning är arbetslivsinriktad rehabilitering (29 kap. 3 § SFB). Den arbetslivsinriktade rehabiliteringen, enligt SFB, ska syfta till att den som har drabbats av sjukdom ska få tillbaka sin arbetsförmåga och förutsättningar att försörja sig själv (29 kap. 2 § SFB). Arbetslivsinriktad

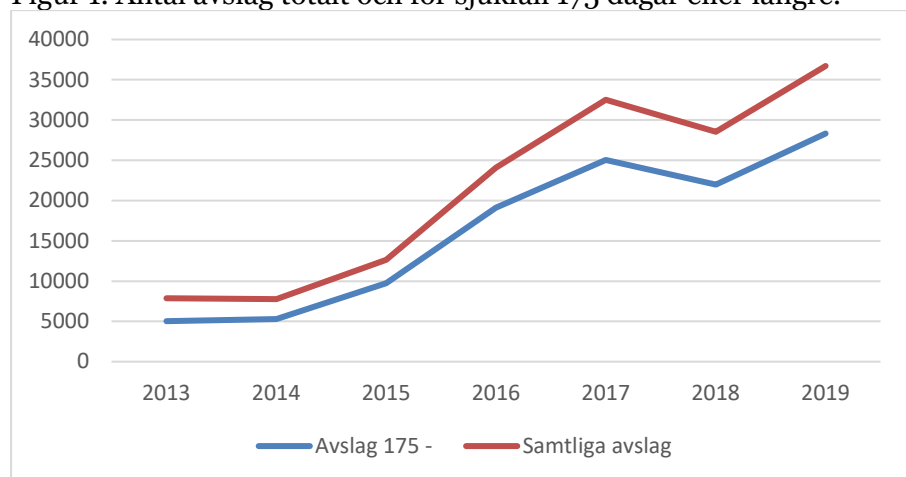
rehabilitering kan dels handla om insatser för att individen ska kunna fortsätta arbeta hos sin arbetsgivare eller i sin egna verksamhet, dels om att ge individen förutsättning att försörja sig genom annat arbete. I det senare fallet sker detta ofta genom samverkan mellan Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen. Men det är inte lätt att definiera begreppet arbetslivsinriktad rehabilitering och särskilja den från medicinsk rehabilitering. En enhetlig definition saknas därför.

Saco stödjer förslaget.

(12.10) Ett särskilt stöd vid omställning bör övervägas

En grundläggande princip för den svenska sjukförsäkringen har alltid varit att arbetsförmågan efter en tids sjukskrivning bedöms mot någon form av vidare arbetsmarknadsbegrepp än det befintliga arbetet. Den principen kommer även att gälla fortsättningsvis. Så i fall där det inte kan anses orimligt eller onödigt, så kommer det att ställas krav på omställning även efter att förslagen i utredningen har genomförts. Det innebär att sjuka kommer att tvingas att byta arbete trots sjukdom även fortsättningsvis. Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen har via ”nolltoleransuppdraget” sedan en tid tillbaka arbetat med att lösa de problem som bristande samarbete mellan myndigheterna kan skapa för den försäkrade. Men Saco anser att det behöver göras mer. Speciellt i ljuset av att utredningen rapporterar att det sker relativt få omställningsmöten idag i förhållande till hur många som får avslag och att arbetsförmedlingen reformeras i ett läge där allt pekar mot att arbetslösheten kommer att öka kraftigt i Sverige.

Figur 1. Antal avslag totalt och för sjukfall 175 dagar eller längre.

Saco instämmer därför i utredningens bedömning om att ett särskilt stöd vid omställning skulle vara bra. Omställning på grund av sjukdom skiljer sig i väsentliga avseenden med en omställning som beror på arbetsmarknadsrelaterade faktorer, vilket kräver extra stöd. Att behålla

en ordning där en försäkrad varken passar in i sjukförsäkringen eller arbetslöshetsförsäkringen måste under alla omständigheter betraktas som orimligt. Saco instämmer därför i bedömningen att det behövs ett särskilt stöd vid omställning.

Sveriges akademikers centralorganisation
Med vänliga hälsningar

Lena Granqvist
Samhällspolitisk chef

Thomas André
Välfärdsekonom